

smörhandlarens rödlätta ansigte emellanåt framskymtade; ty han höll som bäst på med att leka »tittut» med tvenne af sina små, runda och rödlätta afkomlingar, för att stadna vid första våningen ofvanför, der den gamla enkefrun bodde, som hyrde ut rum. Likväl var det ej den gamla fruns vänliga ansigte, som så lifligt tog hennes uppmärksamhet i anspråk. Ej heller var det hennes fetlagda mops, hvilken satt framför henne och äntligen i nåder nedlät sig att äta upp den redan länge erbjudna sockerbiten, medan hans matmoder härföre slösade på honom de ömmaste karesser. Nej, allt detta fänglade egentligen icke hennes uppmärksamhet... på fönstret bredvid hvilade hennes blickar. Vid detta fönster, hvilket till den gamla fruns stora bekymmer så länge varit tomt; ty hon försörjde sig hufvudsakligen med att borthyra rum... vid detta fönster satt nu en ung man och stödde hufvudet helt eftertänksamt i handen. Hvarken grefve P. eller baron D. kunde jemföras med honom å utseendets vägnar och dem hade hon hittills ansett alldeles ojemförliga. Hans ovanligt vackra och regelbundna ansigte var blekt och sorgset. Säkert var det derföre hon så deltagande betraktade honom. Han reste sig i detsamma upp. Deras blickar möttes. Rodnande drog hon sig tillbaka; men från denna stund hade hennes tankar, dessa hittills så obestämda och kringsväfvande tankar, fått ett mål, på hvilket de ofta hvilade.

Sällan och endast förstulet såg hon hädanefter upp till honom, och ändå anade, ja, nästan visste hon alla hans företag.